

Čevljarska delavnica v Kiboscho.

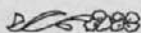
Ad rem facit.

Medtem ko v tem svetem božičnem času vse krščansko ljudstvo zaradi veselih skrivnosti, ki jih cerkev slavi, od radosti poskakuje, je vendar še toliko ubogih ljudi, ki nimajo deleža na dokazih milosti božjega deteta iz Betlehema.

V orijentu in ekvatorskih deželah je še veliko barbarskih narodov, ki tavajo v temi nevednosti in zmote. Grozoviti prizori se vsak dan vidijo med njimi. Sive starše umorijo otroci in jih pojedjo; deklice se izpostavljajo sramoti in grehu; otroke dajejo divjim zverem v gozdih ali jih darujejo v kruti krivoveri, ali vržejo brez usmiljenja v reko, če so staršem v nadlego. Katoliških misijonarjev gre vsako leto veliko število ponujat tem ljudstvom ljubezen do križa in civilizacijo. Radi žrtvujejo vse, celò svoje življenje, da pridobijo te pogane za Kristusa. Toda potrebujejo našo pomoč in prosijo za podporo.

V teh dneh torej, ko je vsaka miza praznično pogrnjena in se otrokom toliko božičnih daril deli, ne pozabite nikar naših nesrečnih bratov v poganskih deželah in določite tudi za nje en kosček kruha od svoje mize, nekaj od svojega daru ali kaj malega v denarju. To bo dar za Jezusa, če daste v njegovem imenu misijonarjem.

Molitve mnogih otrok, ki bodo z Vašimi darovi rešeni, Vam bodo milost in blagoslov prinesle in to Vam želim, moji ljubi bralci, od srca!

Med cvetjem in trnjem.

(Piše preč. O. Ecehiel, O. Cap.)

Pri svojem prihodu v Asmaro je bil visokočastiti gospod Camillus Carrara, apostolski vikar v Eritreji, doživel od posvetne oblasti in celega ljudstva zelo tolažljive dokaze naklonjenosti. Še bolj pa se je povzdignilo osrečujoče mišljenje v srcu škofu, ko se je veliki teden videl obdanega od lepega števila dobro pripravljenih otrok, ki so hrepeneče prvokrat prejeli „angelski kruh“ in ko je dvema odraslima, ki sta pred kratkim prestopila h katoliški veri, lahko podelil sveti krst. Oblečen v škofov praznični ornat, obkrožen od visokočastite duhovščine, je celebriral visokočastiti škof na Veliki četrtek ob 7. uri zjutraj sveto mašo, spremljan od srebrnočistih glasov otroških, ki so tako milo in mirno odmevali v cerkvi, ki je bila s cveticami okrašena in polna svetlih oblačkov kadila.

Bilo je 30 dečkov in ravno toliko deklc. Iz njihovih nedolžnih oči je žarela otroška ljubkost in sveta pobožnost, njihove ročice so bile lahko prekrižane na prsih in deviško srce je hitreje bilo od prevelikega veselja. Ko se je bližal vzvišeni trenutek, ko naj bi prejeli Gospodovo telo, je izpregovoril škof ljubeče besede nedolžnim otročičem in položil na njihove čiste ustnice jagnje božje, kot zagotovilo večnega življenja.

Kroginkrog je vladala globoka tišina. Solze ginjenosti so kazale nebeško srečo dušic. Kako tolažljiva slika, stoji pri tej svečanosti pred mojimi očmi!

Pred kratkim so ležale te male stvarce zapuščene v revnih „Tucul“, t. j. kočah iz blata in slame, ali celo na javnih potih okoli, z umazanimi cunjami pokrite, nežne materinske ljubezni oropane, brez živeža in pouka. Ubogim, samujočim bilkam enake, vetru, dežju in solčni speklini prepuščene, bi bile pač prej ali slej usahnile ali bi vsaj cvetja čednosti ne bile mogle obroditi.

Po blagem in zares krščanskem trudu prečastitih oo. kapucinov in častitih „sister sv. Ane“ so dobile te male revice stanovanje, vzgojo in posel. V čedni cerkvi jih vidim danes belooblečene, z veselimi obrazki, obogatene od obilne milosti

božje in si predstavljam veliko tolažbo škofovo, ki tu opravlja svoje delo miru, podpiran od molitev teh zemeljskih anđelčkov. —

* * *

Komaj se umakne prvi jutranji žar prijaznemu sinjemu nebu, so že sestre in otroci pri delu, da za ceremonije Velike sobote vse pripravijo. Velik je naval ljudstva, vabeče in povzdigujoče sveto opravilo, ki ga prvič tukaj vrši visoki škof. — Toda kar je srca vseh napolnilo z velikim, duhovnim veseljem, je bil slovesni krst dveh mladeničev, ki sta bila v misijonsko hišo sprejeta in od dobrih sester z neutrudljivo potrpežljivostjo poučevana. Eden izmed njih je bil Vid, sin nekega hebrejskega Epipčana, ki se je naselil v Asmari. Ubogi mladenič! Njegov oče, ki se je zagledal v neko bogato Izraelko, je spodil svojo ženo, s katero je že 25 let živel in tudi lastnih otrok ni hotel pripoznati več, tako da je bil Vid navezan na splošno dobrodelnost. Od misijonarjev preskrbovan, se je kmalu izučil v mizarstvu in obenem tolikrat pokazal dobro srce, da si je pridobil posebno naklonjenost svojih učiteljev in tovarišev. —

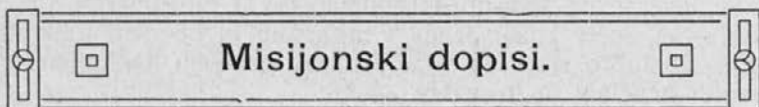
Drugi deček se je imenoval Janez in pripadal sekti koptov. Nekaj let je živel s svojo materjo od dobička čred. Potem je bil od guvernerja priporočen misijonarjem, ki so ga radi sprejeli in v sveti veri poučili. Dan njunega krsta je bil družinski praznik in ostane z zlatimi črkami zapisan v letnih poročilih katoliškega apostolata. Koliko teh mladih ljudi, ki vzrastejo v pogubni senci krivovere in krenejo na prepadno pot greha, bi postali izvrstni katoličani in neomažeževani državljani, če bi bila sredstva večja in bi pravočasno bili sprejeti v misijonske hiše.

Pred nedolгим časom sta prišla druga, tudi krivoverna mladeniča iz dalnje dežele in sta si izprosila gostoljubnost pri misijonarjih. Z vzdihni in solzami sta prosila za sprejem. Lhte sta pripovedovala, koliko grozovitosti sta doslej prestala in da bi ju brezsrčno zapodili njuni sorodniki, če bi si upala v njihove hiše nazaj. Kako naj bi človeku pri pogledu teh revnih stvari, ki sta bila od gladu čisto obrana, ne pokalo srce. Zdelo bi se, kakor da sta ta dva revčka za cilj človeški grozovitosti. — In vendar smo morali s krvavečim srcem, tema dvema nesrečnima bitjema (in žalibog ne samo tema) vrata zapreti, ker mora naša postaja vsak dan za približno 100 otrok skrbeti in zaradi pomanjkanja denarja komaj za najnujnejše potrebe shaja. — To so trni ubogega škofa.

Zato obračam posebno na žene iskreno prošnjo in jih rotim v imenu vere in domovine, naj se spominjajo naše eritrejske naselbine z vsemi močmi. Ve, prijazne bralke, imate že prirojeno posebno naklonjenost za dobra dela, Vaše srce se zmeraj rado odpre dokazom milobe, postanite tudi zdaj ljubeče matere toliko zapuščenih otrok. Obdajte z dišavo ljubezni do bližnjega zibel marsikaterega osamelega zamorskega otroka, dajte ubogemu misijonarju majhen del svojega bogastva in takoj bo izginila po Vaši milosrčnosti iz tistih dežel tema krivovore in brezupna zapuščenost, globoka rana nevednosti in greha se bo zacelila in čisto veselje bo prišlo v marsikatero srce.

Od Vaše dobrotelosti podpirani, bomo lahko mi misijonarji sprejeli mnogo teh ubogih zavržencev in pridobili za hlev Kristusovih ovčic. In Vaše plačilo bo enkrat plačilo apostolov.

„Kdo je revnejši, ko dete!“

Apostolska prefektura v Francoski Guineji.

Oteta sužinja. — Odpotovanje. — Razširjevanje božjega kraljestva.

„V enem prejšnjih pisem sem vam sporočil,“ piše O. Lecler, C. S. Sp., „da je za nas največja težava, deklice pripuščati k svetemu krstu in to zavoljo mnogoženstva. Njihov upor slediti možu, ki ima več žen, ima za nje ali kak ud njene družine večkrat smrt s strupom za posledico, sicer počasi delujoč, pa skoz dve leti med strašnimi bolečinami grizoč strup, ki se mu je zelo težko ubraniti. V resnici, kakor hitro je tisti ali tista, ki je brez vedenja strup v jedi ali pijači požrla, občutila, je prepozno za pomoč. Strup je opravil svoje delo, vrinil se je v kri; iz tega nastane breztečnost, utrujenost, grozno hujšanje, kar se slednjič konča s popolno izčrpanostjo, večdnevnom umiranjem in smrtjo. Je že veliko vredno, če se nam v zadnjem trenutku taki bolniki naznanijo (v začetku bolezni pazno varujejo nam povedati) in jih moremo krstiti. Mogoče bodo pa poznejša leta prinesla izpremembo, ki naredijo konec, tem prizorom vničevanja.

Po osemdnevni odsotnosti sem pri povratu zvedel, da ima eden izmed naših mladih kristjanov nekaj časa sem ženo. Pustil

sem ga s starši vred takoj poklicati in sem zahteval pojasnila. Odgovoril je, da je mlada deklica v vasi pri svojih starših, da jo namerava vzeti, in da dobro ve, da mora biti prej poučena in postati kristjanka. Poznala sta se od mladosti in si zvestobo obljubila, ona pa je bila prisiljena slediti možu, ki je imel več žen in ki ga nikdar ni marala. Slednjič mu je ušla, da bi se dala poučiti, krstiti in krščansko poročiti. Drugi dan, v nedeljo, je prišla ta mlada žena z drugimi k službi božji. Prišla je vrsta na njo, da bi bila vprašana. Opozoril sem jo, v kakšno nevarnost stavi sebe in vse svojce. Odgovorila mi je, da vse to dobro ve, da pa bi ji nobena grožnja in tudi smrt ne mogla izpremeniti njenega sklepa; da tega mladega moža ljubi in noče biti nikogar drugega. Rekel sem ji, naj premisli, da bi prvi lahko s svojimi starši nazaj prišel in ji veliko sitnost naredil in da bo oče otroka, ki ga ima, zahteval nazaj in se bo morala ločiti od njega. Odgovorila je, da ji je kljub vsej ljubezni do otroka vendar ljubše od njega ločena biti kakor, živeti z možem, ki ima več žen. — Izprevidel sem, da je odločna in sem jo odpustil rekoč, da lahko pride vsak dan, da se hitreje nauči.

Nekaj dni pozneje sem poklical njene starše, da bi se z njimi glede te stvari sporazumel, in sem vzel nekaj prič. Oče je imel različne ugovore: mladi mož, da mu ne dopade in da mu ni mogoče doto nazaj dati prvemu. To, da mu brani želji in volji njegove hčere vstreči; sploh pa, da je prisiljena se povrniti. Nato je mlada žena vstala, se vstopila svojemu očetu nasproti in mu dala razumeti, da se ne povrne več nazaj. Naj jo na mestu usmrti, naj jo zastrupi, naj usmrtijo njenega otroka, nikdar več se ne vrne k svojemu prvemu gospodarju. „Sploh pa“, je rekla, „se hočem poučiti v veri, ki jo pater uči, slediti, vselej po nasvetih patra živeti, hočem biti krščena, hočem postati kristjanka!“ Nato sem vzel vse navzoče za priče te izjave mlade žene, in sem jih vprašal, ali jo po svojih običajih lahko na ta način prisilijo, in ali bi starši nasproti okrajnemu poglavarju tudi prav imeli. Odgovorili so mi, kar sem že vedel, da sta se že prej dva podobna slučaja pripetila, kjer je, ko sta ženski isto odločnost in isto energijo kakor ta pokazale, okrajni poglavar tisti deklici oprostil in očetu zapovedal doto nazaj dati in dekletu pri miru pustiti. Oče je odvrnil, da ni vstanu doto nazaj dati; da jo je, kakor se mu je pomalem izplačevala, tako tudi izdajal, torej mora njegova hči še tisti dan ž njim nazaj iti k prvemu možu. Deklica je rekla, da ne uboga, da ostane prosta (pri tem se je znebila svojega otroka in ga dala svoji materi), in če bi jo hoteli siliti k vrnitvi, bi jo morali po potu siloma vleči, ker se bo za vse, kar bo gredoč našla, prijemala.

Zdaj se je moralo temu konec napraviti. Jaz sem bil sit tako žalostne reči poslušati, moral pa sem občudovati značajnost mlade žene. Sprevidel sem tudi, da bi se 120 kron od Sv. Petra Klaverja zveze poslanih za odkup sužnja ne dale boljše obrniti. Rekel sem torej očetu: „Ker je Vaša hči polnoletna; nimate več istih pravic nad njo, kakor ste jih imeli, ko je bila majhna. Sploh nimate pravice jo siliti k slabemu; hoče postati kristjanka, in Vi ji ne morete braniti. Pa ker ne morete vrniti dote, Vam bo neka radodarna oseba, ki želi srečo Vaše hčere, in jaz, spravil potrebno vsoto. Pa, da ne zapazim pozneje vpliva strupa, ne na njej ne na njenem otroku ali na osebah, ki ji slišijo po vezeh krvi ali prijateljstva ali ji bodo slišale, ker če bi se to zgodilo, bi Vam naložil odgovornost in Vas od okrajnega poglavarja pustil soditi.“

Stvar je bila s tem končana. Mlada žena je ostala v Bourouadouju, drugi so šli domov, in tisti, ki sem jih vzel za priče, so se mi zahvalili z mnogimi miglaji za delo, ki sem ga ravnokar spolnil. Mlada žena pa mi je v znamenje hvaležnosti padla k nogam in zatrjevala, da v prihodnje ne bom imel nikdar vzroka se čez njo pritoževati ali svoj korak obžalovati.

Res, z vstrajno marljivostjo je prišla vsak dan točno k verskemu pouku, in lahko rečem, da je kazala najboljšo voljo. Za osebo, ki ni nikdar študirala, je težko v tej starosti (stara je približno 23 let) spomin uriti, in v prvih dneh sem se res vpraševal, ali se mi bo posrečilo jo navaditi molitvic. Ljubi Bog je svoje v obilni meri storil pri tem in njegova milost se je razodela. Osmega januarja sem mogel njo, ki sem jo imenoval Nežo Avguštino, dobro pripravljeno pripustiti k svetem krstu, zakramentu svetega zakona in k prvemu obhajilu. Imela je za tovarišice tri deklice skoro enake starosti, katere je s svojo eneržijo in duševno močjo vspodbodla, da so bolj skrbno sledile pouku iz katekizma, in ki so tudi vsak dan prišle, da bi se dale poučiti. Vse so bile na isti dan istega veselja deležne in iste sreče in jaz lahko zagotovim, da je bil osmi prosinec za vse prav lep dan. Z Nežico Avguštino sta dve njeni tovarišici tudi varovanki in krstna otroka Družbe sv. Petra Klaverja: ena z imenom Marija Terezija, druga Marija Kresceniya Josefina.

Po o. Maloju sem pustil štiri enaka krila šivati z enakimi predpasniki in robci. Štiridnevne duhovne vaje so bile vse pripravile na sprejem svetih zakramentov in kazale so pri tem istinito pobožnost poleg izvrstnega vedenja. — Zdaj se začne za Bourouadou nova doba. Tovarišice, ki so veronauk obiskovale, so našle med obhajanjem krščanske in poganske ženitve nenavaden razloček in mi imamo vzroka dovolj upati, da bo zgled od Neže Avguštine dan, našel posnemalk.

Naj nam milodarne osebe s svojimi prošnjami k Bogu, podporami in darovi spravijo sredstev, da bomo mogli za druge to storiti, kar smo za te storili in imeli bodo na poslopju, ki smo ga mi začeli, na poslopju krščanske družine, obilen delež. Le tako bo Afrika postala krščanska in prava civilizacija prišla k ubogim Zamorcem.

Žalibog bom jaz, gospa grofica, to novo dobo, ki se je odprla lansko leto prosinca v Bourouadou, le še samo iz daljave videl. Ta ljubi misijon, ki sem ga videl nastati, kjer sem skoz sedem let deloval na zidanju in pripravljanju, sem moral zapustiti in 100 kilometrov bolj južno novega začeti in poizkusiti tam to narediti, kar sem za Bourouadou storil.

Minuli vinotok sem napravil potovanje v tem ozemlju in prevz. o. prefektu poročal o simpatičnem sprejemu, ki se mi je skazoval na celi poti, o mišljenju prebivalcev in njihovi želji, da bi se v njihovi sredini nastanili, slednjič o možnosti, da najdemo kako ugodno središče za to naselitev. Potem, ko je to poročilo zadovoljilo njihovo prevzvišenost, se je sklenilo v tem kraju se naseliti.

Prve dni grudna sem dobil pismo, ki me je poklicalo na ustanovitev misijone pod imenom Sv. Mihaela in ki mi je za brata in tovariša dalo ljubega, iz Francoske se vrnivšega o. Laplagneja. O. Laplagne je dospel z najino novo prtljago, v Bourouadou: dva patra, ki naj bi naju zastopala v Bourouadouju, sta bila z njim, o. Lucas, ki je bil prej tam superior in je prišel spet nastopiti svoje mesto, in o. Pimolé, stariha že v Guineji. Po dovršitvi zadnjih priprav in prihodu naših nosačev smo odrinili. O. Laplagne in jaz, vsekakor nekoliko nemirnega srca, našo ljubo postajo, kjer sva šest do sedem let delovala v najlepšem soglasju, zapuščajoč, pa vendar vkljub vsemu srečna in zadovoljna, da se bova mogla zopet žrtvovati in novim dušam podajati podlago krščanskega življenja. Žrtvovala sva se tem rajše, ker nisva sama nastopila pota: milodarne duše, ki so nas s svojimi gorečimi molitvami, miloščino v Bourouadouju tako krepko podpirale, bodo gotovo rade tudi za misijon svetega Mihaela velikosrčno delovale, da bo Bog tem bolj in tem prej spoznan, ljubljen in hvaljen.

27. prosinca sva odpotovala, 1. svečana sva prišla v ta kotič, kjer se zdaj nahajava. Da bi se solnca in dežja varovala, sva pustila nekaj provizoričnih koč postaviti, najine velike stavbe na drugo leto odlašajoč, da bi se prej dobro zagotovila, ali je ta točka ugodna za najino uradovanje. Spoznala sva že različne poglavarje od nas prehojenih okrajev in vsi se zdijo pripravljene zaupati nam svoje otroke in mlade ljudi. Došli smo sem prvokrat ob petih zvečer in 2. svečana, na dan darovanja našega

Gospoda v tempeljnu, smo tudi tem obdajajočim nas rodovom pokazali Jezusa, darujoč v tem kotu afrikanske zemlje božje jagnje. Gotovo je bilo prvič, da je Jezus na besedo svojih misijonarjev milostno stopil dol v ta kraj.

Domači katehisti.

(Piše O. Jules L'Hôte, O. M. I.)

„Jaz sem,“ piše O. L'Hôte, „z veseljem opazil v ‚Odmevu iz Afrike‘, za čegar pošiljatev se Vam odkritosrčno zahvaljujem, da Družba svetega Petra Klaverja priporoča adoptiranje domačih katehistov, to med vsemi deli najpotrebnejše delo. Kajti kaj premore sam misijonar v neizmernem okrožju in pri 30 – 50 tisoč domačih prebivalcev, večkrat še pri večji obljudenosti? Jasno je pač, da, čeprav še tako dobro dela in stanovitno okoli roma, vendar le samo majhen del teh črncev doseže. Toda, kar misijonar sam ne more storiti, to zmore s pomočjo domačih katehistov, ki ga pri katehumenih zastopajo, jih poučujejo, njihove molitve vodijo, jih celo krščujejo, če bi v smrtni nevarnosti vsled odsotnosti misijonarja morali biti oropani tega zakramenta in torej nebes. Zdi se mi, da si katoličani v Evropi nič prav ne predstavljajo vse tisto dobro, kar lahko domač katehist stori, če ne bi v tem oziru pomagali misijonarjem in adoptiranje katehistov bi postalo splošno. Jaz za svoj del bi pripomogel k razširjavi tega podjetja. Če se sme reči, da tisti, ki reši eno dušo, s tem reši svojo lastno, kaj se naj šele o tistem reče, ki bi jih rešil na stotine? In k temu ni treba morje prejadrtati in osebno delati na izpreobračanju nevernikov; dovolj je adoptirati katehista in tako postaneš sam misijonar in pomagaš za izpreobrnitev sto in sto poganov.“

Te besede svetega pisma mi pridejo večkrat na misel: „Otroci so želeli kruha, pa nihče se ni našel, da bi jim ga dal.“ – Koliko domačinov je prišlo k meni zahtevat kruh božje besede. „Oče, mi hočemo verovati v Boga, hočemo ga poznati, ne zapusti nas; veliko domačinov te hoče pri sebi imeti, pridi.“ — Videl sem nekatere jokati, ko so mi tako govorili. Kako se naj odgovori na taka vprašanja? Zanikalno? . . . nimam ne poguma ne pravice za to. Pošiljam te domačine domov, tolažeč jih in rekoč, naj molijo k temu Bogu, ki ga želijo poznati, da jim potem, če bodo zvesti ostali, Bog pomaga in da bodo mogli biti poučeni. — Otroci kličejo za kruh; ali ne bo nikogar, da jim ga nalomi? se bodo pustili katoličani od protestantov prekositi? — Pridigarji zmote, od zlata svojih verskih tovarišev iz Evrope in

Amerike podpirani, imajo katehiste, šolske učitelje in vsemogoče pridigarje, povsod se skušajo vgnezditi in zasedajo skoro celi Natal. Ali bomo morali zaostati? ne bomo uslišali njih, ki prihajajo k nam? Kateri se bodo potem, če mi nič ne storimo za nje, oklenili protestantov. Upati hočem, da temu ne bo tako; upati hočem, da bodo velikodušni katoliki, ki hočejo delati na izpreobračanju ubogih nevernikov, preskrbeli misijonarjem dosti katehistov. Hočem tudi upati, da ne pozabijo pisatelja teh vrst in mu s katehisti tudi možnost dajo odzvati se klicov teh črnčkov, ki glasno zahtevajo kruh božje besede. Gospod, pošlji delavcev v svoj vinograd, da tvoji otroci ne bodo zaman hrepeneli po nekom, ki naj bi jim lomil kruh božje besede. — Dovolite, gospa grofica, da k sklepu izrečem zahvalo velikosrčnim bralcem „Odmeva iz Afrike“, ki so mi prej prišli na pomoč. Vsem se zahvaljujem iz celega srca. Hvala v mojem lastnem imenu, hvala v imenu mojih kristjanov. Naj bodo prepričani, da se kakor v misijonu sv. Petra tako tudi v postaji sv. Filomene moli za nje.

Hvala, posebno Vam, gospa grofica, in Vašim vdanim pomočnicam Družbe svetega Klaverja za velikodušno zanimanje, ki ga kažejo za misijon svetega Petra in delovanje njegovega misijonarja.

Apostolska dela, napornosti in uspehi v prefekturi Uélé (Belgijski Kongo).

(Piše O. Van Reeth, O. Präm.)

Zdi se, da ima ljubi Bog posebno dopadenje nad ponižno prošnjo, ki jo naši vneti kristjani vsak dan pošiljajo proti nebu: „Bokon ji na yo bokomana!“ („Pridi k nam tvoje kraljestvo!“). Zares! uspehi zadnjih let v poganskih pokrajinah Uélé so najboljši dokazi za to. Sodite sami, častiti bralci, iz kratkega poročila, ki vam ga hočem podati o mojem zadnjem trimesečnem obisku v 20. misijonskih kapelah, ki so odvisne od našega misijona Jambo — Tongerloo, Št. Norbert Uélé, v Belgijskem Kongo.

Jaz sem se bil za več tednov odpravil na pot. Hodil sem od vasi do vasi vsak dan več ur skoz globoke gozdove in široka močvirja in sem nadaljeval svojo pot na reki Itimbiri, ki se pri naši misijonski kapeli Engengele, N. L. Gospê Valkurtske, izliva v reko Kongo. Obilo je trpljenja pri teh utrudljivih potih; toda prepričanje, da delamo za čast in slavo najsvetejšega imena Jezusovega, prežene v trenutku vsako utrujenost in zmaga večkrat najbridkejše gorje. Nič ne vpliva bolj povzdigujoče in krepčajoče, ko pogled na te krasne narode: Barikombo, Bodzaki in Mabiuzo,

ki ničesar bolj ne želijo kakor misijonarja na njegovem potovanju dobiti, ki jim prinese pomoč, zakramente deli in razodeva skrivnosti vere pravega Boga. Ob reki Itimbiri raste število kristjanov na raznih postojankah Moenge, Madungu, Ibembo v vseh vaseh okoli. Podajam trimesečno štatistiko nekaterih misijonskih kapel: v Pompai – N. I. Gospe Hauswykove: 12 krstov, 3 poroke, 53 obhajil; v Mandungu – Raoul St. Aignan: 18 krstov, 1 poroka, 38 obhajil; v Colo – Sv. Janez Krstnik: 11 krstov, 3 poroke, 24 obhajil; v Ubondi – Oosterhout Sv. Katarina: 5 krstov, 1 poroka; v Moenge – Kasterlee St. Willibrord: 4 krsti, 110 obhajil; v Yankau – Tamines St. Ludvik: 4 krsti, 4 poroke, 70 obhajil. Podobne številke bi se dale navesti za Bonjonjo, Bonbuna, Yedunja, Mbila, Mopeia, Masende, Kolomo, Liumbe, Engengele itd.

Priznati moramo, da se je na mogočno priprošnje velikega svetnika Petra Klaverja in svetih apostolov polastilo notranje hrepenenje po krščanski veri domačinov vseh teh krajev. Siti so že prazne vere in trdno odločni otresti se peklenškega jarma nevere poganske, da bi v vsem živeli kot otroci božji; moliti hočejo v duhu in resnici „in spiritu et veritate“ in sprejeti sveti krst. Trdno smo prepričani, da se bo v kratkem na tem kosu afriške zemlje izpolnila beseda preroka Izaija: „regnabit Deus tuus!“ „Bog bo tukaj vladal!“ To je za misijonarja vzpodbuda, tolažba. Nič pa tudi ne more ohladiti njegove gorečnosti, ne naporu dolgih potovanj, ne mučno delo v misijonskih kapelah, če vidi, kako solnce milosti pošilja svoje sadonosne žarke na črno prebivalstvo. Dobro seme se je globoko vkoreninilo, ker je Bog dal blagoslov svoji zemlji. Prav je torej, da se veselimo s pesnikom psalmov in vzkliknemo: „subjecti populus nobis et gentes sub pedibus nostris“; „ljudstva nam je Bog podvrigel in narode pod našimi nogami.“

Podajam malo dogodbo, ki nas opravičuje k tem upom. Potem ko sem opravil od 25. do 29. vinotoka v misijonski kapeli Schlägl – Št. Norbert (Liumbe), sem prišel, dva dni pred Vsemi svetniki v Tamines – Št. Ludvik (Yankau). Ostal sem tam nekaj dni, ker sem hotel slovesno obhajati praznik naših nebeških patronov.

Pred odhodom iz okolnih misijonskih kapel sem bil vse kristjane navdušil, naj se spodobno pripravijo na bližnji veliki praznik, in sem bil pri tem izrazil željo, da bi jih vse na Vseh svetnikov videl v kapeli v Tamines – St. Louis. Od mojih besed navdušeni in z dostojno spovedjo in obhajilom okrepcani so naši kristjani govorili le o njihovem prazniku: eyenga ayo na bisu, kakor se v svojem jeziku naivno izražajo.

Čeprav je kapela v Tamines – St. Louis precej prostorna, sem si vzel naprej, maševati pod milim nebom, ker sem pričakoval ogromno množico. Izvolil sem zato prostor, ki se razteza ob kapeli, in tu postavil oltar, ki sem ga kolikormogoče ozaljšal

s krasnimi rastlinami in palmovimi vejami, pri čemer so mi kristjani pomagali. Kakor hitro je bil oltar v svoj zelen plašč ogrnjen, sem lahko opravil svojo službo.

Ob dveh se začne izpoved navzočih kristjanov. Pri tem opomnim, da katehisti deloma peš, deloma s čolni pridejo s svojimi kristjani. Ljudstvo se vedno množi in že je ura štiri.

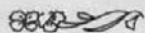
Zapustim za trenotek izpovednico, da zunaj vsrkam nekaj svežega zraka in vidim gredoč, da se naši kristjani iz Liumbe, Mbila, Mongele, Bonbuna in Moenge na prostem pri kapeli zabavajo. Vrnem se in dve uri nato sem zadnjega izpovedal. Potem sem molil svoj brevir pod verando svoje slamnate hiše in tu pa tam pogledal na vedno številnejšo trumo. Ko so opazili, da sem dokončal brevir, so prišli vsi želet mi dober večer, pozdravljajoč me s svojim prijaznim „Serens“. Hvalil sem njihovo vnemo, jih peljal v kapelo, kjer smo skupno opravili večerno molitev in kjer sem jim kratko razložil praznik prihodnjega dne. Nato se je vsak umaknil k prijateljem v vasi na skromen prigrizek in zaslužen počitek.

Napočil je dan 1. listopada; ob petih zjutraj je zvonil katekist „ngonga“, da bi vse vernike vabil k molitvi in sv. maši. V sprednjih vrstah je klečalo osem katehetov: Kozmas, Jožef, Jakob, Viktor, Gabrijel, Herman-Jožef, Henrik in Ksaver; njim so se pridružili vsi kristjani, na eni strani možje, na drugi strani žene in otroci. Jaz sem preračunal število navzočih kristjanov in katehumenov na 700 oseb. Zares: *spectaculum facti sumus angelis et hominibus*: krasen prizor pred angeli in ljudmi v sredi paganskega sveta! Globoko sem bil ginjen od veselja in sreče pri pogledu na to množico, ki je od vseh strani semkaj privrela hvalit Boga, Gospoda sveta, ga povelečevat in molit. K tej ginjenosti se je pridružil čut globokega sočutja. Kakih pet metrov proč sem opazil paganskega poglavarja vasi; sedel je na stolu, obdan od več paganov, ki so se, gnani od neke radovednosti, sešli sredi pota, da bi svoje krščanske črne brate opazovali v njihovi molitvi in zasledovali cerkvene obrede, kakor so se razvijali pred njihovimi očmi. Naj dobri in usmiljeni Jezus, ki se bo daroval v sveti maši, obrne oko na te uboge duše in jim podeli milost izpreobrnjenja k pravi veri.

Ob šestih se je začela sv. maša. Ko sem se oblačil, so vsi verniki molili svojo jutrnjo molitev. Potem sem jim čisto kratko razložil, v kakih mislih naj ta dan preživijo in s kakim namenom naj bodo pri sv. maši. Kozmas, vnet katehet v Yankau, moli naglas rožni venec in ljudstvo odgovarja enoglasno: „Sveta Marija, Mati božja, prosi za nas!“ Pri povzdigovanju je vladala med kristjani svečanostna tišina, le pretrgana od pridržanega šepeta zabavajočih se paganov, ki so pač svoje strmenje s tem izrazili. Z lepo pobožnostjo so

bile vseh oči obrnjene na sveto hostijo, da molijo Zveličarja sveta pod podobo kruha, ki naj bi ga kmalu veliko število med njimi sprejelo v svoje srce iz roke mašnika božjega. Vzvišeno praznovanje je sklenila posvetitev Materi božji. Solnce je pošiljalo žarke veselja z neba; pogled na pobožno množico je bil pretresljiv. Po svetem obhajilu na novo pokrepčani v svoji gorečnosti so poslušali z napeto pazljivostjo besede, s katerimi sem jim razlagal radost naših preslavljenih patronov, svetnikov božjih. Čez četrte ure so naredili sveti križ in stojé so si rekli: Kako lep praznik vseh svetnikov! Kmalu so se oglasili pri svojih prijateljih, da bi se dalje zabavali in zaužili krepčilno kosilo! — Ob treh se zopet vsi snidejo v kapeli v spomin naše ljube rajne. Vzel sem velum od keliha in ga razgrnil na oltarju, da bi s tem naznanil, da nas vse vabi k žalosti.

Ob štirih je bilo tudi to končano, in vsi kateheti so se odstranili s svojimi kristjani, same božje besede v srcih noseč, katere bodo potem med svojimi rojaki znova sejali. — To so bili vsi svetniki v Yankau. Imel sem trdo delo; tudi me je huda mrzlica vrgla za štiri dni na posteljo. Ljubemu Bogu se je dopadlo moje delo, poplačati z novim trpljenjem: bo pa v vicalih toliko prikrajšano. Tolažil sem se s to mislijo: ko sem že pridigal o vical, bo koristno okusiti nekoliko njihovih muk.

Posledice preganjanja jezuitov v portugalskih misijonih.

O. Hiller, D. J., piše iz Borome, 25. mal. srpana na našo generalno voditeljico: „Čez dva tedna odpotujem v Angoni nazaj, da zopet začnem delati. Bog nam pomagaj, da nas ne zadene kaka druga nevarnost! Jaz najdem tam vse razdrto; cerkev je prazna, kip so zapravili z mnogimi drugimi rečmi in tudi prodali veliko za nizko ceno. Včeraj sem poslal br. Schupp v Tete kupovat nekaj krav, kajti brez mleka je težko živeti v tej puščavi, kjer se mora toliko živil pogrešati. Izgube, ki jih je trpel misijon vsled te revolucije, so ogromne. Vrh tega pride še v Boromi lakota. Imajo sicer nekaj žita, pa ne bo dosti, če nas enkrat obdajo lakoto trpeči... Naj ljubi Bog bogato blagoslovi Družbo sv. Petra Klaverja za pomoč, ki jo je delila misijonu Zambesi! To je bila res iznajdba božjega Srca Jezusovega za uboge zamorce in njihove misijonarje.“

Pismo prednice črnih sester N. Lj. G. v Afriki, Mame Adolfine Marije,

na generalno voditeljico Družbe sv. Petra Klaverja:

Mama mpenzi na mfazili wetu!

Bwana Askofu wetu na Bwana Mkubwa wa Missioni ya Zimba wame pata kutusinnulia marro nyingi ginsi unaryo wapenda watu wensi wote wa Afrika na mema unayowatakia. Hatta umetaka, dyapo kazi zako nyingi na kubwa, kutuelekea sisi Mabikira wensi wa Missioni hii na kutufanyanzia. Ile cherehani uliyotuletea ni mzuri sona na inokwenda vema kwa vema. Tumekwisha kuijoribu kwo kushona kanzu zetu, na tunasangaa kwa kuona ginsi cherehani yetu inashona mbio na vema.

Aksanti sana, Mama mpenzi, kwa kuwa umetufaa hivyo. Tunaomba Meungu akudjalie neema zake huku ulemwenguni upate kuwa na afia nyingi na ukiwa mzima uongoze mioka mingi hawa wote wenyi kuwa chini yoko.

Tumekusihii na sisi uombe Mwenyi ezi Mungu atupe msaada wake fuweze kufanya vema kazi zetu hapa Zimba.

Upokee solamu yangu ya heshima Mama mpenzi, Wenzangu wanasalimia.

Nimeondika mimi Mama
Adolfina Maria.

Preljuba mati in naša dobrotnica!

Naš preč. škof in preč. O. superior misijona Zimba sta nam že večkrat rekla, kako ljubi so jima afriški zamorci in kako se zanje zavzemata. Čeprav jima ne manjka mnogo in težkega dela, sta bila vendar tako dobra in posvetila pozornost temu misijonu in črnim sestram in jim storila veliko uslogo. Šivalni stroj, ki sta ga nam poslala, je kaj lep in dobro teče. Smo že skušale svojo obleko šivati na njem in smo se veselile, da stroj tako hitro in dobro šiva. — Lepa hvala, preljuba mati, da ste nam tako pomagali. Me prosimo Boga naj Vam dodeli obilo svojo pamoč. Naj Vam še mnogo let ohrani potrebno zdravje, da boste mogli voditi svoje podložne.

Me Vas z naše strani prosimo za molitev k Bogu Vsemo-gočnemu, da bomo svojo nalogo tu v misijonu Zimba dobro izpolnovele. Prejmite, preljuba mati, moje vdane srčne pozdrave. Moje tovarišice izročajo pozdrave.

Svojeročno pisala
Mama Adolfina Maria.

Poročila Propagande.

Njih Svetost je imenovala glasom izjave državnega tajništva msgr. Camilla Laurenti-ja tajnikom sv. kongregacije Propagande namesto umrlega msgr. Veccia in msgr. Adriana Zechini podtajnikom namesto msgr. Laurenti-ja.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Misijonišče Marija Sorg. Dne 25. vel. srpana so se začele duhovne vaje, ki so bile to leto izključno za zunanje ude Zveze in voditeljice filialk in oddajališč in jih je vodil preč. O. Friderik D. J., nekdanji misijonar v Zambesi. — Dne 29. vel. srpana je bil slovesen sklep s Te Deum in papeževim blagoslovom. V torek, 29. vel. srpana, je sledilo tokrat po svečani tišini resno in važno delovanje

I. mednarodnega misijonskega kongresa Družbe sv. Petra Klaverja,

na katerem naj bi se pospeševala misel enote v propagandi, poglobila ideja misijonov in spoznalo umevanje Zveze in njenih visokih namenov. Trajal je cele tri dni. Naša generalna voditeljica je bila sama predsednica in otvorila 29. vel. srpana ob devetih dopoldne kongres s predavanjem o „notranji organizaciji Zveze in njenih udov.“ Nato so stavili predloge in je bilo razpravljanje o dotičnih važnih vprašanjih. Ob enajstih so se zbrale voditeljice filialk in oddajališč k posvetovanju med seboj. Ob treh je bil govor o važnosti in dolžnostih zunanjih udov in dobrotnikov, ob petih tozadevni predlogi in resolucije o istem predmetu. Zvečer ob pol osmih je bilo ob afriški stenski karti predavanje o različnih misijonskih krajih in družbah in so dobile s tem udeleženske kongresa pregled čez ogromno polje našega dela in svoje pomoči.

Sreda, 30. vel. srpana. Danes je razvil program zopet važne točke in je imela naša generalna voditeljica govor o „krajevni organizaciji Zveze,“ o nalogi in pomenu raznih deželnih in krajnih odsekov; potem so sledili dopoldne predlogi in razgovarjanje in seja voditeljic. Popoldne so se od treh naprej razlagala razna dela Zveze in posebno živahno udeleževanje otrok pri misijonih posvetovalo in sklenilo. Zvečer ob pol osmih so bile udeleženske kongresa povabljene na predavanje ob svetlopiših, ki jih je vodilo naprej v deželo Abesincev in jim pokazala nazadnje „Maria Rat“ in „Maria Sorg“ v najrazličnejših slikah.

Četrtek, 31. vel. srpana, je »prišla delavnost propagande kot glavni namen Družbe« do govora, posvetovanja in razgovaranja in so trpele seje do poldne. Udeleženke kongresa so porabile proste ure, da so si ogledale misijonišče in — kar je pripomoglo k trajnemu spominu na te dni — fotografirale so se tudi! Žal da so mnoge dame morale že prej odpotovati in tako se je zbrala samo manjša gruča okoli častite generalne voditeljice, ki ni smela manjkati v krogu svojih pomagalk. Zvečer ob enčetrtna osem so igrali igro rajnega dobrotnika Zveze in švicarskega pesnika, pre-

častitega profesorja Wipfli: »Pot v Maria Sorg«. Scenerija z rožnatimi utami, predstavljajoč slovo od sveta, je nudila krásno sliko in posebno zadnja slika z gozdno kapelo in posvetitev božji Materi z deklamacijo in petjem je naredila globok, nepozaben vtis.

Petek, dne 1. kimovca. Navsezgodaj so romale udeleženke v Maria Plain, kajti blagoslov ljube božje Matere ni smel manjkati za izpeljavo načrtov v teh dneh storjenih. — Ob devetih je zadnjikrat zazvonil zvonec, da bi jih zbral k zadnjemu predavanju. Najprej so se prebrali sklepi in resolucije Zvezinega kongresa ter so se po glasovanju enoglasno sprejeli. Nato je sledil za slovo govor naše generalne voditeljice, ki je vzpodbujala svojo malo četo k ljubezni do dela, enoti in zvestobi. Vsaka naj bi

zdaj, ko je v teh dneh prešinjena od lepote in važnosti podjetja za reševanje duš, prejeto spodbudo v dejanjih pokazala in v kolikor je poklicana sodelovala. — Med izrazi hvaležnosti so se poslavljali od ljubega Maria Sorg in naše generalne voditeljice in na vseh straneh se je glasilo v tolažbo: „Na svidenje na prihodnjem kongresu!“* Tako je našel prvi Zvezin kongres, ki je vse napolnil z novo ljubeznijo in navdušenjem za naše misijonsko podjetje, v zibeli Zveze najlepši svoj zaključek.

Rim, 27. kimovca. Obisk čast. o. Apollonija, misijonarja iz Benghazija (Tripolis). O. Apolloni je poročal o boleti, ki ga je zadela to leto. Umrlo je namreč veliko število njegovih črnih varovancev, večinoma odkupljenih sužnjev iz notranje Afrike. Tolaži ga pa prepričanje, da so rešeni za nebesa, kajti umrli so nad vse blaženo. Posebno ganljivo je pripovedoval o nekem dvanajstletnem otroku, ki je pred smrtjo pel Marijino pesem, dokler ga ni nebeška Mati poklicala k sebi.

5. vinotoka. Obisk prečastitega msgr. Lasne, naslovni škof z južnega Madagaskarja iz kongregacije lazaristov. Prečastiti gospod je obiskal našo kapelico in obljubil, da bo pri prihodnjem obisku imel konferenco.

12. vinotoka. Danes se je končno vrnila naša gospa glavna voditeljica po več kakor petmesečni odsotnosti. Naši bralci, katerim je bogati in obširni spored letošnjegu potovanja deloma znan, se bodo pač z nami združili v vroči zahvali k Bogu za varstvo, katerega je bila naša gospa glavna voditeljica deležna.

* Ta naj bi se odslej vsako leto vršil, in sicer na širji podlagi, da se bodo mogli udeležiti vsi naši podporniki in prijatelji. — Natančneje se bo svoj čas naznanilo.

Popolni odpustek,

ki ga lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja meseca vinotoka.

Dne 21. grudna, na god sv. apostola Tomaža.

Dne 27. grudna, na praznik sv. apostola Janeza Evangelista.

Pogoji: Vreden prejem zakramenta sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa, obiskanje cerkve in molitve po namenu sv. očeta za razširjanje sv. vere.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pism in poročil le z natančnim podatkom virov.